อรุณ

หอมกลิ่นรัญจวน อวลกลิ่นเสน่หา

4

国色生香

เซี่ยวเจียเหริน 笑佳人

เขียน

หงเซียง

แปล

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน *หอมกลิ่นรัญจวนอวลกลิ่นเสน่หา* ก็เดินทางมาถึงเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบแล้วนะคะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะกับนิยายเรื่องนี้ ครบรสทุกอารมณ์เลยใช่ไหมล่ะคะ

สำหรับเล่ม 4 ซึ่งเป็นเล่มจบ ปมทุกอย่างค่อย ๆ คลี่คลาย ผู้ร้ายตัวจริงกำลังจะถูกเปิดเผย เรื่องราวที่แสนวุ่นวายกำลังจะจบลง แต่บทสรุปที่แท้จริงจะเป็นอย่างไร และคนชั่วจะได้รับผลกรรมที่ก่อไว้หรือไม่ เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านติดตามในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

สุดท้ายนี้ ทางสำนักพิมพ์อรุณขอขอบคุณคุณผู้อ่านที่คอยติดตามและสนับสนุนพวกเราเป็นอย่างมาก ทางสำนักพิมพ์อรุณสัญญาว่าจะหานิยายดี ๆ มีคุณภาพแบบนี้มาให้คุณผู้อ่านที่รักทุกท่านได้อ่านอย่างต่อเนื่องแน่นอนค่ะ

อรุณ

ทดลองอ่าน

178

หลังจากที่ครอบครัวฉู่อ๋อง ถูกองครักษ์คุมตัวส่งออกนอกเมืองหลวง และเพราะโซ่วอ๋องจ้าวเหิงยื่นรายงานขอความเมตตาให้เรียกตัวพี่ชายกลับมาหลายครั้ง ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจึงตวาดเขาไปหนึ่งรอบ แล้วสั่งกักบริเวณหนึ่งเดือน

เดิมยามเกิดเรื่องของฉู่อ๋อง บรรยากาศในจวนโซ่วอ๋องก็อึดอัดพออยู่แล้ว ยามนี้เมื่อท่านอ๋องของตนถูกกักบริเวณด้วย ฤดูใบไม้ร่วงยังไม่ทันผ่านพ้น จวนโซ่วอ๋องกลับเหมือนเข้าสู่ฤดูหนาว ทุกที่ในจวนล้วนเย็นยะเยือก

จ้าวเหิงกลับถึงจวนแล้วก็เก็บตัวอยู่แต่ในห้องตำรา ยามราตรีพักห้องด้านในของห้องตำรา ยามทิวาเขียนพู่กันวาดภาพ ห้ามผู้ใดรบกวนเด็ดขาด มีเพียงยามที่ฝูกงกงเข้าไปส่งอาหาร รับใช้เจ้านายล้างหน้าบ้วนปาก และทำความสะอาดห้อง ถึงได้เห็นท่านอ๋องสักหน่อย ทว่าตั้งแต่เริ่มจนปรนนิบัติเสร็จ จ้าวเหิงกลับเม้มปาก ไม่พูดอันใดสักคำ

ซ่งเจียหนิงไม่ต้องสืบข่าวจากฝูกงกงก็นึกภาพท่านอ๋องขณะอยู่ที่เรือนด้านหน้าได้

สำหรับเรื่องนี้ ซ่งเจียหนิงไม่รีบร้อน รู้สึกเพียงว่าสงสาร

ชาตินี้ยามที่ซ่งเจียหนิงเจอโซ่วอ๋อง นางก็รู้แล้วว่าเขาคือฮ่องเต้

ในอนาคต ในเมื่อจะได้ขึ้นครองราชย์ จะกล่าวว่าวาสนาไม่ดีได้อย่างไร นางจึงไม่ใส่ใจเมื่อมีคนหัวเราะเยาะและดูถูกว่าเขาพูดติดอ่าง คิดเสมอว่าโซ่วอ๋องคือคนที่มีวาสนาดี

วันเวลาผ่านไป ซ่งเจียหนิงกับโซ่วอ๋องคบค้าสมาคมกันบ่อยครั้ง อีกอย่างเขาดีกับนางเป็นที่สุด ในสายตานาง ฮ่องเต้ในอนาคตคนนี้กลายเป็นคนที่มีชีวิตชีวาคนหนึ่ง เมื่อมีคนหัวเราะเยาะว่าเขาพูดติดอ่างอีก นางจึงอดเสียใจแทนเขาไม่ได้

กระนั้นเรื่องพวกนี้ยังนับเป็นเรื่องเล็ก หลังจากที่ซ่งเจียหนิงแต่งงานกับโซ่วอ๋อง อู่อันจวิ้นอ๋องกับฉินอ๋องก็เกิดปัญหาตาม ๆ กันมา ทำให้นางรู้ถึงความไม่สงบในหมู่เชื้อพระวงศ์ด้วยตนเองเป็นครั้งแรก แต่เพราะนางรู้ว่าถึงอย่างไรสามีของนางก็จะได้ขึ้นเป็นฮ่องเต้ ย่อมต้องเผชิญหน้ากับความวุ่นวายในราชสำนัก คราแรกซ่งเจียหนิงจึงยังไม่ค่อยใส่ใจ จนกระทั่งฉู่อ๋องเกิดเรื่อง

ฉู่อ๋องเป็นพี่ชายร่วมมารดาของโซ่วอ๋อง

ซ่งเจียหนิงเห็นทั้งยามที่ฉู่อ๋องคลุ้มคลั่ง และยามที่โซ่วอ๋องไม่สบายใจทั้งวันทั้งคืนเพราะเป็นห่วงพี่ชาย ในที่สุดนางก็รู้ซึ้งถึงความลำบากของเขา แม้สุดท้ายเขาจะได้เป็นฮ่องเต้ กลายเป็นบุรุษที่มีอำนาจและอิทธิพลที่สุดในใต้หล้า แต่ก่อนที่จะขึ้นครองราชย์ เขากลับต้องทุกข์ใจทนดูพี่ชายถูกลดฐานะเป็นสามัญชนโดยทำอะไรไม่ได้ ในอนาคตยังถูกชาวบ้านให้ร้าย กล่าวหาว่าเขาเป็นคนทำร้ายฉู่อ๋อง...

“ท่านพ่อ!”

ซ่งเจียหนิงตกใจเมื่อข้างหูพลันแว่วเสียงตื่นเต้นระคนดีใจของบุตรสาว นางเห็นบุตรสาวกระดกก้นน้อย ๆ ขึ้นก่อนซบหน้าตรงขอบหน้าต่าง ใบหน้าน้อย ๆ แนบลงบนหน้าต่างกระจกสี แล้วพยายามมองไปข้างนอก ซ่งเจียหนิงใจเต้นรัว ขยับไปข้างกายบุตรสาวทันที ทว่าพอ

มองไปข้างนอก ลานเรือนกลับว่างเปล่า ไหนเลยจะมีเงาร่างของท่านอ๋อง

"ท่านพ่อ!" เจาเจายังคงเรียก พลางจิ้มนิ้วอ้วนบนหน้าต่างกระจกสี ซ่งเจียหนิงมองไปตามทางที่บุตรสาวชี้ พลันกลืนไม่เข้าคายไม่ออก ที่แท้เป็นผีเสื้อสีเหลืองอ่อนที่ไม่รู้บินมาจากที่ใด สิ่งที่บุตรสาวเรียกก็ไม่ใช่ 'ท่านพ่อ'[1] แต่เป็น 'ผีเสื้อ'[2]

ท่านหญิงน้อยเพิ่งเห็นผีเสื้อหายากตัวนี้ ส่วนในลานเรือน หลิวสี่กับจิ่วเอ๋อร์ก็แอบล้อมเข้าไปคนละฝั่ง คิดจะจับผีเสื้อไว้

เจาเจาเบิกตากว้างมองตามผีเสื้อที่บินสูงขึ้นเรื่อย ๆ ราวกับจะบินตามไป และเมื่อหลิวสี่กระโดดพลางตะครุบสองมือไว้ ผีเสื้อก็หายไปแล้ว

เจาเจาร้อนใจจนเขย่งเท้า ซ่งเจียหนิงปาดเหงื่อ ถ้าหลิวสี่พลั้งมือตบผีเสื้อตาย แล้วบุตรสาวร้องไห้จะทำอย่างไร

หลิวสี่ย่อมไม่ทำให้ท่านหญิงน้อยผิดหวัง หรี่ตามองระหว่างฝ่ามือ ยิ้มก่อนพยักหน้าให้ชายาโซ่วอ๋องกับท่านหญิงน้อยผ่านหน้าต่าง จากนั้นเดินไปที่ห้องโถง หาโถกระเบื้องหลากสีใบน้อยแล้วปล่อยผีเสื้อลงไป จากนั้นรีบคลุมด้วยผ้าแพรโปร่ง ถึงค่อยถือเข้าห้องมาให้ท่านหญิงน้อยดู

เดือนเก้าอากาศเริ่มเย็น โอกาสที่จะเห็นผีเสื้อมีไม่บ่อยนัก เจาเจาชอบสีเหลืองอ่อน จึงนั่งบนตั่งดูผีเสื้อในโถกระเบื้อง จนใบหน้าแทบแนบไปกับผ้าแพรโปร่งนั้นแล้ว

หลังจากดูผีเสื้อได้ครู่หนึ่งก็ใกล้จะถึงมื้อเที่ยงแล้ว เวลาอื่นเจาเจาจะตั้งใจเล่นกับมารดา เพราะปกติบิดาไม่อยู่จวน เด็กหญิงน้อยจึงไม่ได้คิดถึงบิดาถึงเพียงนั้น ทว่าทุกครั้งที่กินข้าว เจาเจามักมองหน้าประตู จากนั้นหันไปหามารดา เรียก 'บิดา' หรือ 'ท่านพ่อ' อย่างสงสัย และครั้งนี้ก็ไม่ต่างกัน

---

[1] คำว่าพ่อในภาษาจีนคือคำว่า 'เตีย' ออกเสียงคล้ายกับคำว่า 'เตี๋ย' ที่แปลว่าผีเสื้อ

[2] คำว่าผีเสื้อในภาษาจีนคือคำว่า 'หูเตี๋ย' ออกเสียงคล้ายกับคำว่า 'เตีย' ที่แปลว่าพ่อ

ซ่งเจียหนิงได้แต่โกหกบุตรสาวไปว่าท่านพ่อกินแล้ว จากนั้นใช้ของอร่อยเบี่ยงเบนความสนใจ

ฉู่อ๋องออกจากเมืองหลวง ทำให้โซ่วอ๋องกลัดกลุ้ม ซ่งเจียหนิงจึงไม่กล้ารบกวนเขา ทั้งสองคนแต่งงานกันมานานถึงเพียงนี้ นางรู้ซึ้งถึงนิสัยของโซ่วอ๋อง เขาคือท่านอ๋องที่มีเรื่องหนักอึ้งในใจ แต่เป็นสามีที่รักครอบครัว อีกอย่างเขาชอบบุตรสาวเป็นที่สุด ขอเพียงท่านอ๋องคิดได้จะต้องกลับมาหาพวกนางสองแม่ลูกเองเป็นแน่

แต่ละวันล้วนผ่านไปเช่นนี้ พลบค่ำหลังจากซ่งเจียหนิงกล่อมบุตรสาวนอนก็กลับมาที่ห้องโถงใหญ่ นางลูบกำไลหยกเลือดบนข้อมือพลันคิดถึงโซ่วอ๋อง ก่อนค่อย ๆ หลับตาลง

คืนนี้ซ่งเจียหนิงนอนไม่ค่อยหลับเท่าไรนัก เพราะนางฝันเห็นท่านอ๋องยืนอยู่บนทุ่งหญ้าอย่างโดดเดี่ยว นางอยากเข้าไปหาเขา แต่ทุ่งหญ้าเริ่มเคลื่อนไหว ไม่ว่านางจะวิ่งอย่างไรก็เข้าใกล้ไม่ได้ กลับจะห่างจากเขามากขึ้นเรื่อย ๆ

"ท่านอ๋อง..."

ซ่งเจียหนิงพึมพำก่อนจะตกใจตื่น ภายในห้องมืดสลัวไปหมด ท้องฟ้ายังไม่สว่างดี แต่ได้ยินเสียงพวกสาวใช้เดินอยู่ในลานเรือนเบา ๆ ยามนี้นางเหงื่อออกท่วมตัวจึงตัดสินใจนอนต่อสักพัก เมื่อรอจนสบายตัวขึ้นมาบ้าง ก็เรียกพวกสาวใช้เข้ามาปรนนิบัติ

ซวงเอ๋อร์กับลิ่วเอ๋อร์ปรนนิบัติซ่งเจียหนิงล้างหน้าบ้วนปาก จิ่วเอ๋อร์พับผ้าห่มเก็บที่นอน หลังพลิกดูผ้าห่มกับที่นอนอย่างละเอียด จิ่วเอ๋อร์ก็ระงับความตื่นเต้นดีใจ หันมาเตือนเจ้านาย "พระชายา ระดูของท่านมาช้าไปห้าวันแล้วเจ้าค่ะ"

เดือนแปดชายาโซ่วอ๋องระดูมาวันที่หนึ่ง วันนี้วันที่หกเดือนเก้าแล้ว

ถ้าเป็นเวลาอื่น ซ่งเจียหนิงคงคิดไปว่าตั้งครรภ์ แต่หลังจากที่นาง

กลับมาจากสนามล่าสัตว์ ครึ่งปีนี้ระดูก็มาไม่ค่อยตรงเวลา ครั้งที่นานที่สุดช้าไปถึงสิบวัน ทำให้นางดีใจเสียเปล่าไปหลายครั้ง บัดนี้โซ่วอ๋องอารมณ์ไม่ดี นางยิ่งไม่กล้าบุ่มบ่ามไปเชิญหมอหลวงมาตรวจ อย่างไรเสียนางก็คงไม่ถึงขั้นเหนื่อยจนล้มกระมัง หากตั้งครรภ์จริง ไม่ต้องเชิญหมอหลวงผ่านไปสักพักก็แน่ใจได้แล้ว

หากเทียบเรื่องระดูมาช้ากับสามี ซ่งเจียหนิงย่อมเป็นห่วงสามีซึ่งอยู่ที่เรือนด้านหน้ามากกว่า ส่วนหนึ่งเป็นเพราะความฝันเมื่อคืนไม่เป็นมงคลเท่าไรนัก

หลังซ่งเจียหนิงล้างหน้าเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย แม่นมก็พาเจาเจาเข้ามาพอดี เมื่อกินข้าวเช้าจนอิ่ม นางกล่อมบุตรสาวอย่างใจลอย อดมองไปนอกหน้าต่างไม่ได้ มองไปสักพักก็เห็นขันทีน้อยรีบร้อนวิ่งเข้ามา นางหน้าถอดสี ก่อนสวมรองเท้ายืนรอขันทีน้อย

“พระชายา ยามนี้ท่านอ๋องป่วย ท่านรีบไปเยี่ยมเถิดขอรับ!” ขันทีน้อยพูดพลางหอบหายใจ

ซ่งเจียหนิงตื่นตระหนกไม่น้อย โซ่วอ๋องออกกำลังยามเช้าทุกวัน ร่างกายแข็งแรงที่สุด ทุกปีอย่างมากป่วยเล็ก ๆ น้อย ๆ แค่ครั้งสองครั้ง ไอไม่กี่ครั้งก็ดีขึ้น คราวนี้ขันทีที่รับใช้ข้างกายตกใจจนเป็นเช่นนี้...นางไม่กล้าล่าช้าแม้แต่เค่อเดียว หันมากล่าวกับบุตรสาว “แม่จะไปดูท่านพ่อ เจาเจาเด็กดี รอแม่อยู่ที่นี่ก่อนได้หรือไม่”

เจาเจาก็คิดถึงบิดา จึงร้องไห้จะตามมารดาไปด้วย

ซ่งเจียหนิงทำหน้าขรึมใส่บุตรสาวเป็นครั้งแรก “เชื่อฟังแม่”

เจาเจากะพริบตา กลัวมารดาที่เป็นเช่นนี้อยู่บ้าง แม่นมช่วยกล่อมอยู่ด้านข้าง เมื่อซ่งเจียหนิงเห็นว่าบุตรสาวเชื่อฟัง จึงเดินนำซวงเอ๋อร์ไปเรือนด้านหน้าทันที มาถึงก็รีบก้าวเข้าห้องนอนซึ่งอยู่ในห้องตำรา นางเห็นฝูกงกงค้อมตัวเฝ้าอยู่ข้างเตียง หมอเฉียวของจวนอ๋องนั่งอยู่บนเก้าอี้กำลัง

จับชีพจรให้โซ่วอ๋อง ส่วนโซ่วอ๋องของนางหลับตาอย่างอ่อนเพลีย หน้าแดงผิดปกติ

"ท่านอ๋องใคร่ครวญมากเกินไป และร่างกายต้องลมหนาวฤดูใบไม้ร่วง เดิมมีอาการตั้งนานแล้ว แต่ท่านอ๋องปิดบังมาตลอด ยามนี้ถึงได้แลดูร้ายแรงขอรับ" หลังปล่อยข้อมือโซ่วอ๋อง หมอเฉียวก็ลุกขึ้นอธิบายกับชายาโซ่วอ๋องอย่างนอบน้อม "พระชายาไม่ต้องร้อนใจ ข้าน้อยจะเขียนเทียบยา ขอเพียงท่านอ๋องกินยาตำรับนี้หลังอาหาร ไม่ถึงสองวันก็กลับมาแข็งแรงแล้วขอรับ"

ซ่งเจียหนิงโล่งใจ เห็นบุรุษบนเตียงค่อย ๆ ลืมตา จึงรีบเดินไปนั่งข้างเตียง กุมมือของเขาไว้แน่น อยากจะตำหนิเขาว่าเหตุใดถึงไม่ทะนุถนอมร่างกาย ทว่าเมื่อสบกับดวงตาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยของเขา แล้วนึกถึงความทุกข์ในใจเขา นางก็พูดไม่ออก เพียงถามเขาอย่างสงสาร "ทุกข์ใจมากใช่หรือไม่"

เพียงหกพยางค์ ทว่าพูดได้แค่ครึ่งเดียว เสียงนุ่มนวลกลับเจือสะอื้น ดวงตาเมล็ดชิ่งพลันรื้นน้ำตาจนชุ่มชื้น

จ้าวเหิงมองดวงตารื้นน้ำตาของนางจึงค่อย ๆ ได้สติ เขาจำได้แล้วว่าตนมีชายาอ๋องตัวน้อยที่ชอบร้องไห้

"ไม่เป็นไร" จ้าวเหิงตบมือนางแผ่วเบาแล้วลองลุกขึ้นนั่ง

"ท่านอ๋องอย่าเพิ่งขยับ" ซ่งเจียหนิงเห็นใจเขา เขาเก็บตัวอยู่เรือนด้านหน้าคนเดียวกว่าครึ่งเดือน นางอดทนไม่มารบกวน แต่ยามนี้โซ่วอ๋องทรมานตนเองจนล้มป่วย นางจึงไม่อยากตามใจเขาอีก จับไหล่บุรุษทันทีร้องไห้จนตาพร่ามัว กำชับว่า "ท่านอ๋องป่วยเช่นนี้ควรพักผ่อนให้เต็มที่หายดีแล้วค่อยลุกขึ้นนะเจ้าคะ"

จ้าวเหิงไร้เรี่ยวแรง เมื่อเห็นน้ำตาซึ่งอาจไหลลงมาทุกเมื่อของนางก็ยิ้มเล็กน้อยและไม่ได้ขยับอีก

ซ่งเจียหนิงให้ฝูกงกงไปเตรียมอาหารเช้า เพราะภายในห้องไม่มีคนนอก นางจึงกล้าซบไหล่เขา และเช็ดน้ำตากับเสื้ออีกฝ่าย พิงอกกว้างของเขาแล้วพูดว่า “ท่านอ๋อง ข้ารู้ว่าท่านทุกข์ใจ ท่านไม่อยากบอกข้า ข้าก็จะไม่รบกวนท่าน แต่ท่านอัดอั้นจนป่วยเช่นนี้ ข้าไม่อาจนิ่งเฉยได้อีก...”

“เจ้าจะทำอย่างไร” จ้าวเหิงหลุดหัวเราะถาม พี่ชายคลุ้มคลั่งเพราะความโกรธแค้นสุมอก เขาเกลียดชังคนที่ยั่วยุพี่ชาย แต่ความเกลียดชังยังไม่พอที่จะบดขยี้ฝ่ายนั้น ซ้ำตนเองยังล้มป่วยกะทันหัน น่าจะเพราะไม่กี่วันก่อนที่เขาคิดเรื่องในใจในถังอาบน้ำ จึงแช่น้ำนานไปโดยไม่รู้ตัว รวมทั้งหมู่นี้หลับไม่ค่อยสนิท เป็นเหตุให้ป่วยเช่นนี้

เมื่อได้ยินคำพูดเจือเสียงหัวเราะของเขา ซ่งเจียหนิงพลันเงยหน้าอย่างตกตะลึง

ซ่งเจียหนิงเห็นรอยยิ้มบางตรงมุมปากของโซ่วอ๋อง ขณะที่เขาเองก็เห็นน้ำตาที่ไหลรินจากดวงตาเมล็ดซิ่งของนาง นัยน์ตาดำขลับชุ่มฉ่ำก่อนหน้านี้เพราะมีเรื่องในใจจึงไม่ได้นึกถึง ทว่ายามนี้นางมาแล้วและมองเขาอย่างกังวลระคนสงสาร เขาพลันนึกอยากทำเรื่องนั้นขึ้นมา

ไม่รู้เรี่ยวแรงมาจากที่ใด เขาดึงนางขึ้นมาบนเตียง จากนั้นโอบไว้ในอ้อมแขนแน่น ก่อนซุกหน้าในกลุ่มผมดกดำของนางแล้วสูดหายใจเข้าลึก

รับรู้ถึงท่าทางเผด็จการกับความใกล้ชิดไร้เสียงของเขา ความว้าวุ่นในใจซ่งเจียหนิงพลันสงบลง นางไม่ได้พูดอะไร เพียงกอดเขาเท่านั้น

“ท่านอ๋อง พระชายา อาหารเช้าพร้อมแล้วขอรับ” ท่ามกลางความเงียบสงัด ข้างนอกแว่วเสียงรายงานของฝูกงกง

ซ่งเจียหนิงลืมตา แต่จ้าวเหิงยังไม่ปล่อยมือ

ซ่งเจียหนิงผลักเขาเบา ๆ กระซิบว่า “ลุกขึ้นเถิดเจ้าค่ะ ข้าจะป้อนโจ๊กให้ท่านก่อน แล้วค่อยกินยา”

จ้าวเหิงขานรับ ค่อย ๆ ปล่อยนางออกจากอ้อมแขน

ซ่งเจียหนิงลุกขึ้นนั่ง เห็นเขามองตนตาไม่กะพริบ แววตากลับมามีชีวิตชีวา นางยิ่งสงบใจได้ ก่อนจัดระเบียบเสื้อผ้าแล้วเรียกฝูกงกงเข้ามา โซ่วอ๋องป่วยต้องกินอาหารรสอ่อน ไม่นานฝูกงกงก็ยกโจ๊กผักหนึ่งชามเข้ามา ในนั้นใส่ขิงต้านความหนาว

ซ่งเจียหนิงไม่ชอบกินขิง แต่ไม่ได้รังเกียจอันใด ทว่าไม่รู้เหตุใดเพียงได้กลิ่นขิงที่โชยมาตามไอร้อนนั้น นางกลับถึงขั้นทนไม่ไหวจนอยากอาเจียนออกมา

จ้าวเหิงนั่งพิงหัวเตียง ไม่นานก็รู้สึกว่านางผิดปกติ ใบหน้าน้อยซีดขาว หัวคิ้วพลันขมวดแน่น

“เป็นอะไรไป” จ้าวเหิงกุมมือนาง ถามด้วยสีหน้าจริงจัง

ซ่งเจียหนิงกำลังจะตอบอย่างขอไปที ทว่ากระเพาะพลันปั่นป่วนด้วยกลัวว่าจะล่วงเกินท่านอ๋องจึงไม่ทันได้อธิบาย วางชามโจ๊กได้ก็ปิดปากวิ่งไปข้างนอกทันที

จ้าวเหิงผ่านพ้นช่วงที่ร่างกายอ่อนเพลียที่สุดไปแล้ว สายตากับคำพูดแสนอ่อนโยนและห่วงใยของซ่งเจียหนิงได้ผลกว่ายาวิเศษใด ๆ รักษาเขาได้อย่างดียิ่ง

หลังจากซ่งเจียหนิงวิ่งออกไป จ้าวเหิงกระโดดลงจากเตียงตามไปเช่นกัน เขาสวมเพียงเสื้อชั้นกลางไล่ตามนาง

ซ่งเจียหนิงไม่ได้อาเจียน เพียงกุมหน้าอกยืนอยู่ห้องข้างนอกห้องตำรามือน้อยกุมสาบเสื้อ พยายามข่มความรู้สึกพะอืดพะอม

จ้าวเหิงไม่รู้ว่านางเป็นอะไรกันแน่ แต่สั่งให้ฝูกงกงไปเรียกหมอเฉียวเข้ามาทันที

ซ่งเจียหนิงเคยตั้งครรภ์มาหนึ่งครั้ง และยามเช้ายังได้รับคำเตือนจากจิ่วเอ๋อร์ ในใจแอบคาดเดาอยู่บ้างแต่ไม่กล้าพูดออกมา กลัวว่าตนจะเดาผิด สองสามีภรรยากลับเข้าห้องด้านในอีกครั้ง นางโน้มน้าวให้จ้าวเหิง

นอนลงไป ทว่าเขากลับยืนกรานจะนั่งประคองนาง ทั้งคู่เกี่ยงงอนกันไปมา ไม่นานหมอเฉียวก็มาถึงแล้ว จับชีพจรให้ซ่งเจียหนิง

ซ่งเจียหนิงจ้องหมอเฉียวอย่างตื่นเต้น

หมอเฉียวเอียงศีรษะเล็กน้อย ผ่านไปชั่วครู่ก็ผละมือออกไป เขาเหลือบมองชายาโซ่วอ๋องแวบหนึ่ง จากนั้นพาซวงเอ๋อร์เดินไปฝั่งหนึ่ง กระซิบถามไม่กี่ประโยค กระทั่งแน่ใจว่าระดูของชายาโซ่วอ๋องมาช้ากว่ากำหนด หมอเฉียวถึงย้อนกลับมา ยิ้มกล่าวกับเจ้านายสองท่าน “ท่านอ๋องตามความเห็นของข้า ชีพจรของชายาอ๋องนั้นคล้ายชีพจรครรภ์ แต่อาจเพราะระยะเวลาสั้นเกินไป ต้องรออีกสองสามวันถึงแน่ใจได้ขอรับ”

ดวงตาเมล็ดซิ่งของซ่งเจียหนิงเป็นประกาย หมอเฉียวเชี่ยวชาญวิชาแพทย์ ในเมื่อกล้าพูดว่าตนคล้ายมีชีพจรครรภ์ เช่นนั้นน่าจะไม่ใช่ก็ใกล้เคียง

ซ่งเจียหนิงมองโซ่วอ๋องข้างกายอย่างตื่นตะลึง

จ้าวเหิงดีใจเช่นกัน แต่ตกใจมากกว่า เพราะตลอดครึ่งเดือนกว่านี้เขานึกถึงแต่พี่ชายที่ถูกลดฐานะพร้อมขับออกจากเมืองหลวง ไม่เคยนึกเลยว่าชายาอ๋องของเขาจะตรวจเจอชีพจรครรภ์ เขาหันข้างสบกับดวงตาเมล็ดซิ่งที่ดีใจจนเป็นประกายของนาง ใบหน้าอีกฝ่ายกลับมาแดงเรื่อ ทั้งงดงามและเต็มไปด้วยชีวิตชีวา ดีใจเพราะตั้งครรภ์เลือดเนื้อของเขาอีกครั้ง

ท่ามกลางความยินดีอันอบอุ่นนั้น ราวกับสายลมฤดูใบไม้ผลิซึ่งพัดไล่เมฆดำที่วนเวียนในใจเขามาหลายวันออกไป

“ตกรางวัล คนละสองตำลึง!” จ้าวเหิงกุมมือนางไว้พลางพูดเสียงดัง ใบหน้าหล่อเหลาไร้ซึ่งความทุกข์ใด

ฝูกงกงตื่นเต้นจนแทบร้องไห้ ก่อนจะออกไปถ่ายทอดคำสั่งก็เหลือบมองชายาโซ่วอ๋องอย่างซาบซึ้งแวบหนึ่ง

โชคดีที่มีชายาโซ่วอ๋อง ท่านอ๋องถึงมีชีวิตอย่างแท้จริง

179

ไข้ฤดูใบไม้ร่วง ที่จ้าวเหิงเป็นไม่ได้อาการหนักอันใด กลางคืนเหงื่อออก วันรุ่งขึ้นก็กลับมาแข็งแรงตามเดิม หลังจากตื่นนอนยามรุ่งสางแล้ว เขาก็ไปหาซ่งเจียหนิงกับบุตรสาวที่เรือนด้านหลัง นางอาจจะตั้งครรภ์ ส่วนเจาเจายังเด็ก กลัวว่าทั้งสองคนจะติดไข้ เมื่อคืนจ้าวเหิงจึงพักผ่อนที่เรือนด้านหน้า

ด้วยจ้าวเหิงมาเช้าเกินไป ยามนี้ซ่งเจียหนิงยังไม่ตื่น เขานั่งลงข้างเตียงท่ามกลางแสงสลัวมาสักพักแล้ว สตรีซึ่งนอนอยู่ในม่านเตียงหลับสนิท แก้มยุ้ยเล็กน้อย หน้าตาดุจภาพวาด ริมฝีปากเผยอนิดหน่อยเผยให้เห็นความอ่อนวัย ทั้งที่เป็นแม่คนแล้ว กลับยังคล้ายเด็กสาวก่อนแต่งงาน ทำให้รู้สึกอยากปกป้องตลอดเวลา ไม่อยากให้นางคิดเรื่องหนักใจอันใด

จ้าวเหิงก้มจูบหน้าผากนางแผ่วเบา

ลมหายใจของซ่งเจียหนิงยังคงสม่ำเสมอ ไม่รู้ตัวแม้แต่น้อย

จ้าวเหิงลุกขึ้นเดินไปดูบุตรสาว เด็กอายุสองสามขวบ เติบโตขึ้นทุกวัน เขาเก็บตัวอยู่ที่เรือนด้านหน้าแค่ครึ่งเดือนกว่า ยามนี้เมื่อเห็นอีกครั้ง พลันรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าบุตรสาวโตขึ้นอีกหน่อยแล้ว บุตรสาวนอนซุกตัวอยู่ในผ้าห่มแพรสีแดงเข้ม หันหน้าออกนอกเตียง ปากเล็ก ๆ

อ้าเล็กน้อย ใบหน้าครึ่งซีกเบียดหมอนจนเปลี่ยนรูป

จ้าวเหิงชอบแก้มยุ้ยของบุตรสาวยิ่งนัก โตขึ้นนางจะต้องงดงามเหมือนชายาอ๋องของเขาเป็นแน่

จ้าวเหิงย้ายเก้าอี้มานั่งข้างเตียง พินิจเด็กหญิงน้อยที่ห่างกันครึ่งเดือนกว่าไปพลาง รอบุตรสาวตื่นนอนอย่างอดทนไปพลาง เจาเจาเข้านอนและตื่นนอนเป็นเวลาทุกวัน ข้างนอกเพิ่งสว่าง เด็กหญิงน้อยในกองผ้าห่มก็เริ่มเคลื่อนไหว ค่อย ๆ พลิกตัวเปลี่ยนมานอนหงาย อ้าปากหาวกว้าง จากนั้นไม่นานก็ลืมตาขึ้น

จ้าวเหิงยิ้มพลางมองบุตรสาว

เจาเจาสะลึมสะลือ กะพริบตางัวเงีย จากนั้นยื่นมือเป็นนัยว่าจะให้บิดาอุ้ม

จ้าวเหิงอุ้มบุตรสาวขึ้นมาทั้งผ้าห่ม มองบุตรสาวซึ่งซบในอ้อมแขนเขาเหมือนกระต่ายน้อย ทั้งยังอ้าปากหาว เมื่อหาวแล้วดวงตาเมล็ดซิ่งก็มองเขาอย่างชุ่มฉ่ำ สายตาของจ้าวเหิงยิ่งอ่อนโยน ช่วยบุตรสาวเช็ดขี้ตาตรงหางตาก่อนกระซิบถาม “คิดถึงพ่อหรือไม่”

“คิดถึง” เมื่อเจาเจาตื่นเต็มตาก็พุ่งเข้าหาบิดาทันที แขนน้อยโอบรอบคอของบิดาพร้อมมองตาไม่กะพริบ บิดาไม่ได้อุ้มนางมานานมากแล้ว

จ้าวเหิงถูไถศีรษะของตนกับบุตรสาวไปมา รับรู้ถึงความคิดถึงกับความพึ่งพาที่ลูกสาวมีต่อเขา จ้าวเหิงพลันละอายใจ จะนึกถึงพี่ชายอย่างไรก็ไม่ควรเมินเฉยพวกนางสองแม่ลูกเช่นนี้

ดังเช่นครั้งที่พี่ชายป่วยหนัก พี่สะใภ้กับพวกหลานชายไม่มีที่พึ่ง เขาไม่ต้องการให้ชายาอ๋องของเขาคิดมากจนซูบผอมเหมือนพี่สะใภ้ ไม่ต้องการให้ลูกสาวของเขาไม่มีบิดารักใคร่

“ไป พ่อจะอุ้มเจาเจา ไปหาท่านแม่นะ” จ้าวเหิงลูบผมอ่อนนุ่มที่ยุ่งเหยิงของบุตรสาว เขาอยากเห็นตอนที่ซ่งเจียหนิงช่วยบุตรสาวมัดจุก

ชี้โด่เด่ยิ่งนัก

ภายในห้อง ซ่งเจียหนิงนอนอยู่ดี ๆ พลันรู้สึกว่าใบหน้าเปียกชื้น ราวกับโดนลูกสุนัขตัวน้อยเลียหน้า นางยิ้มแล้วขยับตัว ก่อนจะยื่นมือดึงบุตรสาวตัวน้อยมากอดไว้ในอ้อมแขน ส่วนเจาเจาก็มองมารดาแสนสวยอย่างดีใจ ทว่าเมื่อซ่งเจียหนิงลืมตาก็เห็นท่านอ๋องนั่งอยู่ข้างเตียง หน้าตาดุจมงกุฎหยก สีหน้าอ่อนโยนสดใส เป็นเทพเซียนที่นางคุ้นเคย

ซ่งเจียหนิงมองเขาอย่างหลงใหล จนกระทั่งจ้าวเหิงอุ้มเจาเจาซึ่งซุกซนจะปีนไปบนตัวมารดากลับมาไว้บนตักตนเองอีกครั้ง นางถึงได้สติถามอย่างเป็นห่วง “ท่านอ๋องดีขึ้นแล้วหรือ ท่านอย่าฝืนทำเป็นแข็งแรง...”

“ทุกอย่างปกติ ไม่ต้องกังวล” จ้าวเหิงพูดพลางมองนางด้วยสายตาเรียบนิ่ง

จวินโจวห่างจากเมืองหลวงพันหลี่ จ้าวเหิงไม่อยากให้พี่ชายออกจากเมืองหลวง เพราะหากเกิดเรื่องอันใดขึ้น เขาไม่สามารถดูแลอีกฝ่ายได้ จึงยื่นฎีกาขอให้บิดาเรียกคืนพระราชโองการครั้งแล้วครั้งเล่า แต่เมื่อคืนในที่สุดจ้าวเหิงก็คิดได้ ปีนั้นฉินอ๋องออกจากเมืองหลวง ในใจทุกข์ใจโกรธแค้น ผ่านไปนานเข้าจึงตรอมใจ ทว่าพี่ชายต่างออกไป พี่ชายเบื่อที่วังหลวงไร้ซึ่งน้ำใจ ทั้งยังใฝ่หาชีวิตสงบสุขเหมือนชาวบ้านธรรมดา หากพี่ชายอยู่ที่เมืองหลวงอาจจะถูกรบกวนและใช้ประโยชน์ได้ทุกเมื่อ ให้อยู่ห่างจากเมืองหลวงชั่วคราวเช่นนี้ อาจจะดีกับพี่ชายมากกว่า

ซ่งเจียหนิงถามถึงสุขภาพของจ้าวเหิง ทว่าเมื่อสบตากับอีกฝ่ายชั่วครู่ นางกลับรู้สึกว่าคำพูดของท่านอ๋องดูเหมือนจะแฝงความหมายอีกขั้น ขณะกำลังจะสืบเสาะ เขาคล้ายนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงถามว่า “ทับทิมสุกแล้วหรือ”

ซ่งเจียหนิงพยักหน้า ส่วนเจาเจาที่ได้ยินบิดาพูดถึงทับทิม พลันหันหน้าไปทางประตูโดยเร็ว ยกมือป้อมชี้ไปข้างนอก จะให้บิดาอุ้มตน

ไปเด็ดผลทับทิม บุตรสาวหน้าตาเหมือนนาง นิสัยตะกละก็เหมือนนาง จ้าวเหิงเผลอยิ้ม ก้มหน้าปลอบบุตรสาว “กินข้าวเสร็จค่อยไป พ่อให้เจาเจาเด็ดลูกใหญ่ที่สุด”

เจาเจามองบิดาด้วยสายตาดีใจ จ้าวเหิงอุ้มบุตรสาวก่อนหันหน้าไปถามซ่งเจียหนิงเชิงหยอกล้อ “พระชายา ต้องการหรือไม่”

ซ่งเจียหนิงมองออกว่าโซ่วอ๋องก้าวผ่านความทุกข์ที่ฉู่อ๋องถูกขับออกจากเมืองหลวงได้แล้ว แม้นางจะสงสารฉู่อ๋องและเฝิงเจิงสามแม่ลูก ทว่าโซ่วอ๋องทุกข์ใจมาครึ่งเดือนกว่าแล้ว และยามนี้อุตส่าห์มายิ้มได้อีกครั้ง นางจึงตัดสินใจว่า ขอเพียงโซ่วอ๋องไม่เอ่ยถึง นางก็จะไม่ปลอบโยนอะไรต่อไปเด็ดขาด จะได้ไม่กระตุ้นความเสียใจของโซ่วอ๋อง

อีกฝ่ายมีกะจิตกะใจหยอกล้อ ซ่งเจียหนิงมองลูกสาว พิงหัวเตียงพูดผสมโรงเสียงเบา “ข้าก็อยากได้ลูกใหญ่ที่สุดเจ้าค่ะ” ดูว่าเขาจะทำอย่างไร

จ้าวเหิงเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ แต่ไม่ได้ตัดสินใจทันที เพียงยิ้มเล็กน้อย

หลังกินข้าวเสร็จ มือของจ้าวเหิงข้างหนึ่งอุ้มลูกสาว อีกข้างหนึ่งจูงมือซ่งเจียหนิง เดินไปสวนไป่กั่วที่เรือนด้านหลังด้วยกัน ฤดูใบไม้ร่วงอากาศเย็นสบาย ท้องฟ้าปลอดโปร่ง เมื่อกวาดตามองไปรอบๆ จิตใจพลอยปลอดโปร่งโล่งสบายตามไปด้วย นี่เป็นเพียงทิวทัศน์ฤดูใบไม้ร่วงที่อยู่ในกำแพงสูงจวนโซ่วอ๋อง ฟ้าดินที่เห็นได้ข้างนอก ย่อมกว้างใหญ่ไพศาลกว่านี้

“เลิกกักบริเวณ ไปวัดอันกั๋ว?” เมื่อจ้าวเหิงนึกขึ้นได้ว่าอยากทำอันใด จึงกระซิบปรึกษาซ่งเจียหนิง “รถม้าเคลื่อนช้า น่าจะไม่เป็นไร”

“ท่านอ๋องจะไปไหว้พระหรือเจ้าคะ” ซ่งเจียหนิงถามอย่างแปลกใจ นอกจากครั้งก่อนที่ล่าสัตว์ในฤดูใบไม้ผลิ นี่นับเป็นครั้งแรกที่โซ่วอ๋องจะ

พานางออกไปข้างนอก

จ้าวเหิงพยักหน้า และไม่ได้บอกอะไรนางอีก เขาเพียงอยากเดินเล่นไปรอบ ๆ เท่านั้น

“ได้สิเจ้าคะ พาเจาเจาไปด้วย” ซ่งเจียหนิงใคร่ครวญเล็กน้อยก็รับปาก ครึ่งปีนี้อาการวิกลจริตของฉู่อ๋องดีขึ้นมาก ทว่าสุดท้ายกลับวางเพลิงยั่วโทสะฮ่องเต้ เรียกได้ว่าสถานการณ์พลิกผันไปมา แต่บัดนี้เรื่องราวสิ้นสุดแล้ว นางอยากไปไหว้พระเช่นกัน ประการแรก เพื่อขอพรให้ครอบครัวของฉู่อ๋องสงบสุขสมปรารถนา ประการสอง เพื่อขอพรให้โซ่วอ๋องมีชีวิตที่ราบรื่น และ...

ซ่งเจียหนิงมองท้องของตนแวบหนึ่ง ก่อนจะซ่อนความคิดเล็กน้อยไว้ นางเป็นคนคลอดเอง ไม่ว่าจะเป็นบุตรชายหรือบุตรสาว นางล้วนรักทั้งสิ้น แต่ตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของโซ่วอ๋องหรือตำแหน่ง...ในอนาคตต้องให้เด็กชายสืบทอด หากนางคลอดบุตรชายตั้งแต่เนิ่น ๆ ครรภ์ต่อไปคงไม่ตื่นเต้นเช่นยามนี้

“ทับทิม!” เจาเจาไม่ได้ฟังว่าบิดากับมารดากำลังพูดอันใดกัน เพียงชะเง้อคอมองไปข้างหน้า เมื่อเห็นทับทิมผลสีแดงในสวนไป๋กั่วแต่ไกลก็ร้องอย่างตื่นเต้นดีใจ

จ้าวเหิงกับซ่งเจียหนิงไม่ได้กล่าวอันใดกันอีก และตั้งใจเลือกทับทิมลูกใหญ่ที่สุดเป็นเพื่อนบุตรสาว ในสวนเต็มไปด้วยกิ่งไม้ จ้าวเหิงจึงเปลี่ยนมาอุ้มบุตรสาวด้วยสองมือ เมื่อมีบิดาคอยระวังปกป้อง เจาเจาจึงมองหาทับทิมอย่างจริงจัง ท่านหญิงน้อยชี้ลูกใด ไม่ว่าจะอยู่ต่ำหรือยอดไม้ฝูกงกงก็ล้วนเด็ดมาให้ทันที ทั้งปีนต้นไม้ทั้งขึ้นบันได ยุ่งจนเหงื่อผุดเต็มใบหน้า เดินวนหนึ่งรอบก็เด็ดทับทิมเต็มสามตะกร้า

สามคนครอบครัวเดินไปถึงศาลาเต๋อชวี่ เจาเจาเลือกทีละตะกร้าสุดท้ายยื่นทับทิมลูกใหญ่ที่สุดในสายตานางให้บิดา พูดเร่งว่า ‘กิน’

ติดต่อกัน

เมื่อเตรียมจานกับช้อนพร้อมแล้ว จ้าวเหิงจึงยื่นทับทิมให้ฝูกงกง ฝูกงกงก้มตัวยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามโต๊ะหิน ถลกแขนเสื้อแสดงฝีมือการปอกทับทิมอย่างเชี่ยวชาญต่อหน้าพวกเจ้านาย หั่นหัวท้ายสองฝั่งก่อน จากนั้นเริ่มผ่าจากตรงกลางแล้ววนเป็นวงกลม แล้วแบะทับทิมออก เขาใช้มือตบผิวทับทิมไม่นานก็เททับทิมสีแดงสดอิ่มเอิบแต่ละเมล็ดใส่ในจาน

เจาเจานั่งตักบิดา ตะกละจนคิดจะหยิบขึ้นมาสักเมล็ด

จ้าวเหิงเป็นห่วงว่าบุตรสาวจะหยิบมากเกินไปในครั้งเดียว จึงวางจานใบเล็กไว้ตรงหน้าบุตรสาวแทน ส่วนเขาหยิบหนึ่งเมล็ดจากในจานใหญ่ เมื่อเจาเจากินเสร็จเขาค่อยหยิบให้อีกเมล็ด เจาเจากินช้า หลังจ้าวเหิงหยิบให้ลูกสาวหลายเมล็ด พลันหยิบหนึ่งกำวางไว้ในจานชายาอ๋อง พูดกับนางว่า “ใหญ่ที่สุด”

แบ่งทับทิมลูกใหญ่ให้พวกนางสองแม่ลูกโดยไม่ลำเอียงผู้ใดทั้งนั้น

ซ่งเจียหนิงยิ้ม

“ท่านอ๋อง พวกนี้...” ฝูกงกงเอ่ยพลางชี้ทับทิมทั้งสามตะกร้าในศาลา

จ้าวเหิงกล่าวเสียงเฉื่อยเนือย “ตามกฎ”

ฝูกงกงเข้าใจในทันที จึงสั่งคนให้หามทับทิมทั้งสามตะกร้าไป จากนั้นแบ่งเป็นสี่ส่วน หนึ่งส่วนส่งเข้าวัง สองส่วนแบ่งให้ฮูหยินผู้เฒ่ากัวกับเม่าเกอร์ อีกหนึ่งส่วนให้ม้าเร็วส่งไปให้อดีตฉู่อ๋องที่ออกจากเมืองหลวงนานแล้ว นี่ก็คือเส้นทางผลไม้ชุดแรกของจวนโซ่วอ๋อง แม้โซ่วอ๋องจะถูกกักบริเวณ แต่พวกผลไม้ยังส่งออกไปได้

ณ ตำหนักฉงเจิ้ง ฮ่องเต้เซวียนเต๋อมองจานทับทิมที่หวังเอินยกขึ้นมา ไม่วางตาครู่ใหญ่

หวังเอินก้มหน้าเฝ้าอยู่ฝั่งหนึ่ง นิ่งเงียบไม่พูดอันใด

ผ่านไปอีกประมาณหนึ่งเค่อ ฝั่งตรงข้ามโต๊ะทรงพระอักษรพลันแว่วเสียงใคร่ครวญแผ่วเบา หวังเอินลอบกวาดตามอง ก่อนจะหลุบตาลงจึงเห็นเพียงมือของตนเท่านั้น ฮ่องเต้อายุมากขึ้นเรื่อย ๆ มือไม่ขาวนวลแข็งแรงเหมือนวัยหนุ่มอีก แม้แต่ความเร็วในการหยิบทับทิมยังคล้ายจะเชื่องช้ายิ่งขึ้น หยิบกินหนึ่งคราก็หยุดหนึ่งครา

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อกำลังลิ้มรสชาติของทับทิม ตั้งแต่เจ้าสามย้ายเข้าจวนอ๋อง ทุกปีมักจะส่งผลไม้ตามฤดูกาลเพื่อแสดงความกตัญญูต่อเขา ไม่ว่าจะเป็นอิงเถา ผลซิ่ง ลูกไหน ทับทิม แม้สีสันและกลิ่นหอมจะสู้เครื่องบรรณาการของแต่ละที่ไม่ได้ แต่น่าจะเพราะเป็นของคนในครอบครัวตนเอง จึงรู้สึกว่าหอมหวานกว่าของคนอื่น ฮ่องเต้เซวียนเต๋อรู้เสมอว่าผลไม้ที่เจ้าสามส่งมาแสดงความกตัญญูต่อเขานั้นอร่อยที่สุด

เจ้าสามขอความเมตตาให้พี่ชายไม่ผิด เขาเพียงไม่อยากได้ยินชื่อของเจ้าใหญ่และไม่อยากว้าวุ่นใจอีก ถึงบันดาลโทสะกักบริเวณเจ้าสาม ฮ่องเต้เซวียนเต๋อนึกว่าเจ้าสามจะโทษเขา นึกไม่ถึงว่าแม้เด็กคนนั้นถูกกักบริเวณแล้วกลับยังไม่ลืมส่งทับทิมมาให้ เขาหมุนทับทิมผลสีแดงที่เพิ่งหยิบขึ้นมา ก่อนจะยิ้มอย่างปลื้มใจ

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อรู้ว่าทับทิมจานนี้ของเจ้าสามเป็นเพียงทับทิม ไม่ได้แฝงด้วยแผนการใด เจ้าสามของเขานิสัยตรงไปตรงมา ถ้าเกลียดบิดาเช่นเขานี้ก็จะเกลียดจนถึงที่สุด คงรังเกียจที่จะใช้ทับทิมแลกกับการให้อภัยของเขา ในฐานะพ่อคนหนึ่ง เพิ่งจะถูกลูกชายหนึ่งคนโกรธแค้น เขาจึงทนรับความเกลียดชังของลูกชายอีกคนไม่ไหว ความกตัญญูอันบริสุทธิ์ส่วนนี้ของเจ้าสาม จึงดุจสายลมฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น ทำให้หัวใจที่แก่หง่อมของเขาอบอุ่นยิ่งนัก

หลังจากกินทับทิมหมดไปหนึ่งจาน ฮ่องเต้เซวียนเต๋อก็อารมณ์ดีขึ้นมาก คิดไปคิดมาก็สั่งหวังเอินว่า “ส่งผ้าปักเจียงซูที่ส่งมาเป็นเครื่อง

บรรณาการเมื่อวานนี้ให้จวนโซ่วอ๋องสิบพับ เอาไว้ให้ท่านหญิงน้อยตัดเสื้อผ้า”

หวังเอินยิ้มรับคำสั่ง

ผ่านไปไม่นานรางวัลก็ส่งถึงจวนโซ่วอ๋อง ผ้าปักเจียงซูฝีมือประณีตแต่ละพับวางอยู่บนตั่ง เจาเจาคลานไปคลานมาอย่างแปลกใจ เพราะยังเด็กเกินไป แม้รู้ว่างดงาม แต่ยังประเมินคุณค่าผ้าเนื้อดีพวกนี้ไม่ได้ เห่อของใหม่สักพักก็ให้บิดาอุ้มนางไปเล่นที่สวนดอกไม้ จ้าวเหิงไม่สนใจรางวัลพวกนั้น เพียงรับใช้เทพธิดาตัวน้อยของเขาต่อไป

ข่าวที่ฮ่องเต้เซวียนเต๋อให้รางวัลโซ่วอ๋องแว่วไปถึงหูของคนที่เฝ้าสังเกตการณ์อย่างรวดเร็ว

รุ่ยอ๋องไม่ค่อยใส่ใจ ฉู่อ๋องหมดอำนาจไปแล้ว ส่วนเจ้าสามพูดติดอ่างโดยกำเนิด ไม่ว่าบิดาจะให้รางวัลอีกฝ่ายเพียงใด ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขา

ผ่านไปอีกเจ็ดแปดวัน ในที่สุดระยะเวลาที่โซ่วอ๋องถูกกักบริเวณก็สิ้นสุดลง จวนโซ่วอ๋องพลันมีข่าวแว่วออกมาว่าชายาโซ่วอ๋องกำลังตั้งครรภ์อีกครั้ง

คราวนี้รุ่ยอ๋องถึงกับยิ้มไม่ออก เจ็บใจยิ่งนัก! ฉู่อ๋องไปแล้ว เขาจึงกลายเป็นที่หนึ่งในหมู่องค์ชาย แต่ติดตรงที่เขายังไม่มีบุตรชาย!

180

จ้าวเหิงครบกำหนดกักบริเวณ วันที่สิบแปด เขาเข้าวังหลวงขออภัยโทษฮ่องเต้เซวียนเต๋อก่อนเป็นอันดับแรก

เดิมทีฮ่องเต้เซวียนเต๋อก็ไม่ได้โทษโอรส เมื่อเห็นเจ้าสามเหมือนจะผอมลง ทำให้หวนนึกถึงครึ่งปีนี้หลังจากที่เจ้าใหญ่เกิดเรื่อง เจ้าสามห่วงหน้าพะวงหลังตามไปด้วย ทุกข์ใจมากกว่าเขาเสียอีก เขาสงสารโอรสอยู่บ้าง บุ้ยใบ้ให้คนที่รับใช้ข้างกายออกไปก่อน แล้วถอนใจพูดว่า "ไม่ใช่เราอยากไล่เขาไป เขาน่ะ ไม่อยากเห็นหน้าเราอีกแล้ว"

เจ้าสามขอร้องนานถึงเพียงนั้น ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจึงคิดว่าตนควรอธิบายอะไรสักหน่อยดีกว่า

จ้าวเหิงคิดเรื่องนี้ได้แล้ว เขาเลิกชายผ้าก่อนจะคุกเข่า ก้มหน้าพูดว่า "ให้ท่านเสียพระทัย พวกลูกมีความผิด"

ปีก่อนจ้าวเหิงก็พูดห้าพยางค์ในรวดเดียวได้ ยามแรกพูดได้ช้าหนึ่งปีนี้ทั้งกล่อมและหยอกล้อบุตรสาวต่าง ๆ นานา แม้การพูดประโยคยาวยังติดอ่างอย่างชัดเจน แต่ในห้าพยางค์ ความเร็วแทบไม่ต่างจากคนทั่วไป เพียงแต่ยามเข้าวังหลวงร่วมว่าราชการเช้า จ้าวเหิงพูดน้อยตามความเคยชิน และเพราะจงใจปิดบังฮ่องเต้เซวียนเต๋อและคนอื่น ๆ จึงยังไม่มีผู้ใดรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงของเขา

ปกติได้ยินโอรสพูดแค่สี่พยางค์ เมื่อได้ยินอีกฝ่ายพูดประโยคที่ราบรื่นเช่นนี้ ฮ่องเต้เซวียนเต๋อก็นิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง จ้องโอรสอย่างเหลือเชื่อ "เจ้า...เจ้าลองพูดอีกรอบ"

จ้าวเหิงเงยหน้า สบตาฮ่องเต้ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามและพูดซ้ำอีกรอบ

เมื่อแน่ใจว่าตนเองไม่ได้หูฝาด ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจึงลุกจากที่นั่งอย่างตื่นเต้น เดินอ้อมมาประคองโอรสลุกขึ้น กุมไหล่ไว้พลางถามว่า "อาการพูดติดอ่างของเจ้าดีขึ้นแล้วหรือ"

อาการพูดติดอ่างของเจ้าสามเป็นความทุกข์ใจอย่างหนึ่งของเขามาตลอด เพียงแต่ไม่เคยเห็นความหวังที่จะหายเป็นปกติถึงจำเป็นต้องยอมรับ หากรักษาได้ ด้วยความสามารถของเจ้าสาม จะช่วยเขาแบ่งเบาภาระได้มากกว่าเดิมเป็นแน่

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อมองโอรสอย่างคาดหวัง

จ้าวเหิงฝืนยิ้มอธิบายว่า "วันนั้นชายาอ๋อง เจอชีพจรครรภ์ ครู่นั้นลูก...ดีใจ พูดเพิ่มอีกพยางค์"

จ้าวเหิงพูดติดอ่างต่อหน้าฮ่องเต้เซวียนเต๋ออย่างหาได้ยาก

แม้เป็นเช่นนี้ ทว่าฮ่องเต้เซวียนเต๋อก็ดีใจ อย่างน้อยความหวังที่จะรักษาเจ้าสามให้หายพูดติดอ่างก็เพิ่มขึ้น ยิ่งไปกว่านั้นยังเพราะมีเรื่องน่ายินดีอีกเรื่อง ภรรยาเจ้าสามตั้งครรภ์...ฮ่องเต้เซวียนเต๋อพลันขมวดคิ้ว เขามีโอรสสี่คน กลับมีหลานชายเพียงสองคน ซ้ำยังถูกตนออกปากเนรเทศไปจวินโจว ห่างไกลพันหลี่ ถ้าระหว่างทางเกิดอะไรขึ้น...

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อโกรธโอรสองค์โต แต่เขาชอบหลานชายที่อวบอ้วนแข็งแรงทั้งสองคนยิ่งนัก นั่นเป็นถึงหลานชายเพียงสองคนที่เขามีอยู่ในตอนนี้ เขานึกเสียใจเป็นครั้งแรก เสียใจที่เนรเทศครอบครัวโอรสองค์โตไกลเกินไป เส้นทางยากลำบาก เขาไม่ค่อยห่วงสองสามีภรรยาเท่าไร ทว่าพวกหลานชาย...จวินโจวเป็นถิ่นทุรกันดาร

“มะรืนนี้เป็นวันหยุด พาเจาเจากับภรรยาเจ้ามานั่งในวังหลวงสิ” หลังสงบอารมณ์ได้ ฮ่องเต้เซวียนเต๋อก็ยิ้มกล่าว

“ขอบพระทัย เสด็จพ่อ” จ้าวเหิงพูดอย่างนอบน้อม ในใจกลับคิดว่าวันหยุดครั้งนี้เข้าวังหลวง เช่นนั้นสิ้นเดือนค่อยพาพวกนางสองแม่ลูกไปวัดอันกั๋ว

ผ่านไปสองวัน สองสามีภรรยาพาเจาเจาเข้าวังหลวงตามรับสั่ง

ฮ่องเต้เซวียนเต๋ออยู่ที่ตำหนักฉางชุนของซูเฟย กำลังชมดอกจวี๋ฮวากับซูเฟยและองค์หญิงตวนฮุ่ย ซูเฟยชอบดอกจวี๋ฮวา กระถางที่วางไว้ในห้องอุ่นล้วนมีชื่อเสียง

เจาเจาเดินตามบิดากับมารดาเข้ามา สิ่งที่เห็นเป็นอย่างแรกก็คือดอกจวี๋ฮวาแต่ละกระถางที่วางอยู่ เบิกตากว้างมองอยู่ครู่หนึ่ง ผ่านไปชั่วครู่ถึงนึกถึงมารยาทที่มารดาสอนได้ จึงหันหน้าไปหาฮ่องเต้เซวียนเต๋อ

“เสด็จปู่!” เด็กหญิงน้อยซึ่งสวมเสื้อนวมสองชั้นสีเหลืองผลซิ่งร้องเรียกฮ่องเต้เซวียนเต๋ออย่างอ่อนหวาน

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อชอบหลานชาย แต่สำหรับหลานสาวแสนสวยคนนี้เขาก็รักอีกแบบหนึ่ง ยิ้มพลางกวักมือเรียกหลานสาว

เจาเจาเดินเตาะแตะเข้าไป ฮ่องเต้เซวียนเต๋ออุ้มนางขึ้นมาบนตักถามว่าคิดถึงตนหรือไม่ เด็กหญิงน้อยพยักหน้า ซ้ำยังยกมือขึ้นตบหน้าอก ความหมายคือในใจคิดถึงเสด็จปู่ ล้วนเป็นอุบายที่พวกผู้ใหญ่หยอกล้อ

หลานสาวเฉลียวฉลาดน่ารักเช่นนี้ ฮ่องเต้เซวียนเต๋อถึงกับยิ้มไม่หุบ

องค์หญิงตวนฮุ่ยมองอยู่อีกฝั่งหนึ่ง เห็นบิดากลับมาสดใสเหมือนฟ้าหลังฝนจนได้ นางแอบบุ้ยปากให้มารดาซูเฟย เดือนสี่ฉินอ๋องป่วยตาย งานวิวาห์ของนางกับกัวเซียวถูกเลื่อนออกไป นี่ก็ผ่านไปครึ่งปีแล้ว วันวิวาห์ใหม่ยังไม่ถูกกำหนดเสียที องค์หญิงตวนฮุ่ยอดจะร้อนใจไม่ได้ เดิมควรกำหนดวันที่แน่นอนให้นางได้แล้วกระมัง

ซูเฟยรู้ความหมายของธิดา ที่จริงนางก็ร้อนใจอยู่บ้าง ยามแรกเป็นฉินอ๋อง ต่อมาก็เป็นฉู่อ๋อง งานวิวาห์ของธิดาเต็มไปด้วยอุปสรรค คืนนี้ฮ่องเต้น่าจะพักผ่อนกับนางทางนี้ กลางคืนร่วมเรียงเคียงหมอน นางกะว่าจะลองสืบข่าวดูเสียหน่อย ยามนี้ฮ่องเต้มัวแต่เอ็นดูเจาเจา ไหนเลยจะว่างสนใจนาง

ฮ่องเต้เซวียนเต๋ออุ้มเจาเจาไปชมดอกจวี๋ฮวาตามลำพัง ส่วนจ้าวเหิงเดินตามอยู่ห่าง ๆ

ซูเฟยมองท้องของซ่งเจียหนิง ยิ้มเอ่ยเสียงเบา “เจียหนิงท้องอีกแล้วหรือ”

ซ่งเจียหนิงขานรับอย่างเขินอาย

ซูเฟยพยักหน้า จับจูงมืออ้วนน้อยของหลานสาวเลี้ยง ถอนหายใจเบา ๆ กล่าว “เจ้าเป็นคนมีวาสนา สงบใจดูแลครรภ์ คลอดลูกชายให้ท่านอ๋องเถิด ไม่ต้องกังวลเรื่องอื่น” โซ่วอ๋องพูดติดอ่าง แม้ไร้วาสนากับราชบัลลังก์ แต่การพูดติดอ่างก็เป็นเครื่องรางของโซ่วอ๋องเช่นกัน ไม่ว่าท่านอ๋องคนใดจะขึ้นครองราชย์ คงไม่รังแกพี่น้องที่ไม่มีภัยคุกคามต่อตำแหน่งฮ่องเต้เช่นเขากระมัง

ซ่งเจียหนิงขานรับ นางสังเกตเห็นองค์หญิงตวนฮุ่ยมองตนหลายครั้ง จึงออกตัวตามมารยาท ถามอย่างสงสัย “วันวิวาห์ขององค์หญิงกับพี่ชายใหญ่กำหนดแล้วหรือยังเจ้าคะ”

ซูเฟยพยักพเยิดคางไปทางฮ่องเต้เซวียนเต๋อ

ซ่งเจียหนิงเข้าใจแล้ว และถือโอกาสมองบุตรสาว

เจาเจาถูกใจดอกจวี๋ฮวาสีเหลืองอ่อนกระถางใหญ่ ซึ่งเป็นสีที่เด็กหญิงน้อยชอบที่สุด นางโก้งโค้งจะก้มลงดูบนพื้น ฮ่องเต้เซวียนเต๋อยิ้มพลางนั่งยองลงไปก่อนแล้วค่อยปล่อยหลานสาว เจาเจายื่นมือน้อย ๆ จะคว้าดอกไม้ใส่ปาก เมื่อซ่งเจียหนิงเห็นเข้า นางรู้ว่าท่านอ๋องไม่สะดวก

เอ่ยปาก จึงเตือนอย่างอ่อนโยน “เจาเจาดูดอกไม้ได้ แต่อย่าแตะต้องดอกไม้ของพระสนม”

บุตรสาวซุกซนเกินไป ดอกไม้ในตำหนักพวกนี้ไม่ควรถูกบุตรสาวทำลาย เพราะนี่เป็นถึงสิ่งล้ำค่าของซูเฟย

เจาเจาเงยหน้ามองมารดา

ซูเฟยเอ่ยอย่างใจกว้าง “ไม่เป็นไร เจาเจาชอบก็เด็ดไปเยอะหน่อย”

เจาเจาเชื่อฟังมารดา ชักมือกลับอย่างว่าง่าย เพียงมองไม่ได้จับซ่งเจียหนิงยิ้มอย่างปลื้มใจ จ้าวเหิงก็พอใจที่บุตรสาวรู้ความ ฮ่องเต้เซวียนเต๋อกวาดตามองซูเฟยอย่างหยอกล้อ จำได้ว่าครั้งหนึ่งเขาเคยเตะดอกจวี๋ฮวาของซูเฟยโดยไม่ตั้งใจ นางเสียดายแทบแย่ ขึงตาใส่เขาตั้งหลายวัน

“ทางปู่ก็มี เดี๋ยวจะให้เจาเจาหลายกระถาง” ดอกไม้ของซูเฟยแตะต้องไม่ได้ ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจึงอุ้มหลานสาวแล้วพูดให้รางวัล

เจาเจาหอมแก้มฮ่องเต้เซวียนเต๋ออย่างดีใจ

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อใจละลาย แต่ไม่ลืมกระซิบชื่อเซิงเกอร์ข้างหูหลานสาว เจาเจาไหนเลยจะรู้ทันความคิดจิ้งจอกเฒ่าของเขา เมื่อได้ยินชื่อพี่ชายก็มองหน้าประตูทันที รออยู่ชั่วครู่กลับมองไม่เห็น เด็กหญิงน้อยจึงกะพริบตา ถามเขาอย่างงงงวย “พี่ชายเล่า”

จ้าวเหิงใจกระตุกวูบ หันมองบิดาทันที

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อทำหน้าขรึม เจาเจามองสีหน้าผู้ใหญ่ออก จึงหันไปหาบิดาอย่างหวาดกลัว

ขณะที่จ้าวเหิงเตรียมพูดแทนบุตรสาว ฮ่องเต้เซวียนเต๋อก็ลูบหัวหลานสาว ถามอย่างแฝงความนัย “เจาเจาคิดถึงพี่ชายหรือ”

เจาเจาพยักหน้า เพราะนางคิดถึงพวกพี่ชายจริง ๆ

ฮ่องเต้เซวียนเต๋อไม่ได้พูดอะไรอีก วันรุ่งขึ้นตอนว่าราชการเช้า

กลับหยิบฎีกาที่ทับถมกันอยู่หลายฉบับซึ่งขอให้เขาเรียกตัวโอรสองค์โตกลับมา จากนั้นเล่าบทสนทนาระหว่างเขากับหลานสาวเมื่อวานให้บรรดาขุนนางฟัง พูดอย่างเศร้าสลด “หยวนฉงฝ่าฝืนคำสั่งของเราหลายครั้งทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า เนรเทศไปไกลก็เป็นเพราะเขาหาเรื่องใส่ตัว เราไม่เสียดายเลยแม้แต่น้อย แต่เซิงเกอร์กับเฉิงเกอร์เป็นหลานชายแท้ ๆ ของเรา กระทั่งท่านหญิงน้อยเจาหัววัยเพียงสามขวบยังคิดถึง เราไม่ใช่พืชพรรณ จะไม่คิดถึงได้อย่างไร”

ทันทีที่พูดประโยคนี้ จ้าวเหิงเข้าใจความหมายของบิดาได้เร็วที่สุด คุกเข่าในทันใด และขอให้บิดาเรียกครอบครัวพี่ชายกลับมาอีกครั้ง หากเป็นไปได้เขายังหวังให้พี่ชายกลับมา สำหรับจวินโจวกับเมืองหลวงนั้นแม้จะถูกกักบริเวณเช่นกัน ทว่าอาหารการกินและที่พักอาศัยในเมืองหลวงย่อมดีกว่า ถ้าพวกหลานชายสักคนปวดหัวตัวร้อน หมอในเมืองหลวงก็ย่อมมีฝีมือดีกว่าหมอที่นั่น

ซ่งฉีคืออัครเสนาบดีคนใหม่ซึ่งทำหน้าที่แทนจ้าวผู่ เขาพาเหล่าขุนนางคุกเข่าขอร้อง แม้รุ่ยอ๋องจะไม่พอใจ แต่ก็คุกเข่าพร้อมกับกงอ๋อง แสดงความกลมเกลียวของพี่น้อง

ในเมื่อเหล่าขุนนางใหญ่เห็นพ้องต้องกัน ฮ่องเต้เซวียนเต๋อจึงแก้ไขพระราชโองการ เรียกครอบครัวฉู่อ๋องกลับมา กักบริเวณที่ตำหนักใต้ในฐานะสามัญชน จากนั้นเลือกอาจารย์สองท่านให้หลานชายคนโตกับหลานชายคนรอง เพราะพวกหลานชายทำให้เขาเปลี่ยนความคิด

จ้าวเหิงโล่งใจ

ทว่าหัวใจรุ่ยอ๋องจมดิ่งไม่น้อย ความโปรดปรานที่บิดามีต่อพี่ใหญ่เป็นที่ประจักษ์ วันนี้เรียกตัวพี่ใหญ่กลับมาเพราะหลานชาย หากวันใดนึกถึงความดีของพี่ใหญ่ จะไม่คืนตำแหน่งบรรดาศักดิ์ให้พี่ใหญ่เลยหรือ จากนั้น...เหลือบมองเจ้าสามที่เล่ากันว่าพูดห้าพยางค์ได้ รุ่ยอ๋องสับสนว้าวุ่น

เขาเพิ่งได้เข้าใกล้ตำแหน่งรัชทายาทขึ้นหน่อย แต่ยังไม่ทันได้ครอบครองตำแหน่งนั้นก็เหมือนถูกบิดายึดคืนไป

คำพูดประโยคเดียวของฮ่องเต้เซวียนเต๋อ กลับก่อให้เกิดคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าในหมู่ขุนนาง บางคนที่เตรียมเอาใจรุ่ยอ๋องเพราะฉู่อ๋องหมดอำนาจ ยามนี้ไม่รีบร้อนเลือกข้าง ตัดสินใจเฝ้าสังเกตการณ์ไปก่อน

สถานการณ์ในราชสำนักเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จ้าวเหิงพาเทพธิดาทั้งสองในครอบครัวออกไปท่องเที่ยวในฤดูใบไม้ร่วงอย่างมีชีวิตชีวาด้วยชายาโซ่วอ๋องกำลังตั้งครรภ์ ก่อนขึ้นรถม้า จ้าวเหิงจึงสั่งให้คนรถบังคับรถม้าช้า ๆ ส่วนฝูกงกงที่เดินข้างรถม้ายิ่งจับตาดูด้วยตนเอง คอยเตือนไม่ให้คนรถบังคับรถม้าเร็วเกินไปพลาง จ้องพื้นถนนดุจเหยี่ยวไปพลาง ขอเพียงมีก้อนกรวดที่ใหญ่กว่านิ้วโป้ง เขาก็จะเตะออกไปให้พ้นทันที

เมื่อเป็นเช่นนี้ ซ่งเจียหนิงคิดจะขยับตัวยังไม่มีโอกาส พวกชาวบ้านที่ผ่านทางก็กลุ้มใจว่าเหตุใดรถม้าจวนโซ่วอ๋องเคลื่อนช้าอืดอาดเช่นนี้

เจาเจาซุกซนให้บิดาเลิกม่านหน้าต่างขึ้นฝั่งหนึ่ง ส่วนนางเกาะอยู่ตรงนั้นแล้วมองไปข้างนอก บุตรสาวออกนอกเมืองเป็นครั้งแรก จ้าวเหิงเอ็นดูนางยิ่งนัก

ขณะรถม้าแล่นผ่านรถเทียมวัวที่เคลื่อนช้ากว่า จ้าวเหิงชี้วัวตัวใหญ่สอนให้บุตรสาวรู้จัก เมื่อเจาเจาเห็นสิ่งแปลกใหม่ก็จ้องตาไม่กะพริบ ชาวนาเฒ่าในชุดผ้าฝ้ายบนรถเทียมวัวจำได้ว่ารถม้าเป็นของจวนโซ่วอ๋อง จึงเดาฐานะของบุรุษหล่อเหลากับเด็กหญิงน้อยแสนงดงามได้ทันที พลันกระโดดลงจากรถอย่างตื่นเต้น คุกเข่าโขกหัว พวกชาวบ้านเห็นเทพเซียนล้วนเป็นเช่นนี้

เจาเจาจ้องชาวนาเฒ่าอย่างสงสัย

จ้าวเหิงจูบหัวบุตรสาวก่อนพูดเสียงเบา "เจาเจาเป็นท่านหญิงน้อย" ฐานะสูงศักดิ์โดยกำเนิด

เจาเจาไม่เข้าใจ เพียงกะพริบตาปริบ ๆ แล้วมองวัวต่อไป

จ้าวเหิงประคองบุตรสาวด้วยสองมือ ผ่านไปชั่วครู่ถึงเหลียวหลังมองชายาโซ่วอ๋อง นางง่วงนอนจึงงีบหลับอยู่ ไม่ต้องให้ผู้ใดสนใจ เขาเผลอยิ้ม อยู่กับบุตรสาวครู่หนึ่งมองนางแวบหนึ่ง จะได้ไม่เมินเฉยนางโดยไม่ตั้งใจ เช้าตรู่ออกเดินทาง ทั้งรถม้ายังเคลื่อนไปอย่างเชื่องช้า ใกล้เที่ยงรถม้าจวนโซ่วอ๋องจึงมาถึงวัดอันกั๋ว

โซ่วอ๋องพาชายากับท่านหญิงน้อยมาจุดธูปไหว้พระ วัดอันกั๋วจึงปิดประตูวัดต้อนรับเพียงผู้สูงศักดิ์จวนโซ่วอ๋อง วัดใหญ่โตแลดูสงบเงียบลงทันที เสียงสวดมนต์ดังก้องในอากาศ กระตุ้นให้ผู้ที่มาไหว้พระเคารพเลื่อมใสยิ่งนัก ซ่งเจียหนิงคือคนที่มาเกิดใหม่ในร่างเดิม ได้รับความคุ้มครองจากสวรรค์ ย่อมเชื่อพระเชื่อเจ้า ขณะคุกเข่าไหว้พระบนเบาะหวายก็เคารพเลื่อมใสเป็นที่สุด

เจาเจาเลิกเล่นซนแล้ว ยามนี้คุกเข่าบนเบาะหวายเลียนแบบมารดาสองมือประกบกัน เมื่อคิดว่าตนเองทำไม่ถูกจึงหันมองมารดาด้วยท่าทางโง่เขลา ราวกับลิงน้อยแสนสวยซุกซน จ้าวเหิงยืนมือไพล่หลังอยู่อีกฝั่งหนึ่ง เขาไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ เพียงยิ้มและมองอย่างเฉื่อยเนือย มองชายาอ๋องซึ่งบริสุทธิ์สวยหยาดเยิ้มของเขาที แล้วมองท่านหญิงน้อยที่ร่าเริงน่ารักของเขาที

"ท่านอ๋องก็จุดธูปไหว้พระด้วยกันสิเจ้าคะ" ซ่งเจียหนิงไหว้เสร็จก็ลุกขึ้นพูดเสียงเบา

จ้าวเหิงพยักหน้าก่อนเดินไปที่เบาะหวาย เขาเงยหน้ามองพระพุทธรูปที่หล่อจากทองคำ ลักษณะน่าเกรงขาม ดวงตาคล้ายประจักษ์ซึ่งความทุกข์ยากในหมู่มนุษย์ เขาสบตาพระพุทธรูปอย่างแน่วแน่ไม่หลบเลี่ยง

ผ่านไปนานถึงคุกเข่าบนเบาะหวาย สีหน้าสงบนิ่ง โขกศีรษะ จุดธูปสักการะ แต่ไม่ได้ขอพรสักข้อ สิ่งที่เขาอยากได้ เขาจะไขว่คว้ามาด้วยตนเอง ไม่ต้องให้พระให้เจ้าช่วยเหลือ

ทิวทัศน์ของวัดอันกั๋วงดงามยิ่งนัก หลังกินอาหารที่โรงทานเสร็จ จ้าวเหิงก็อุ้มบุตรสาวเดินเล่นในวัดกับซ่งเจียหนิงสองเค่อ เดิน ๆ หยุด ๆ ชั่วครู่ สามคนครอบครัวถึงเดินทางกลับจวน ขามาซ่งเจียหนิงง่วงนอน ทว่าขากลับไม่ง่วงแล้ว แต่เจาเจากลับหลับปุ๋ย ซบในอ้อมแขนกว้างของบิดา แก้มยุ้ยของเด็กหญิงน้อยอมชมพู

“อย่าให้เสื้อผ้าของท่านอ๋องสกปรก” ซ่งเจียหนิงพับผ้าเช็ดหน้าก่อนนำมารองไว้ระหว่างมุมปากลูกสาวกับหน้าอกของท่านอ๋อง เพราะเด็กหญิงน้อยชอบนอนน้ำลายไหล

เมื่อจ้าวเหิงเห็นนางโน้มตัวเข้ามาใกล้ก็ก้มหน้าจูบมุมปากนาง ซ่งเจียหนิงยิ้มก่อนหันมองเขา ดวงตาเมล็ดซิ่งชุ่มฉ่ำ เขารวบตัวนางไว้ในอ้อมแขน ถูไถกระหม่อมนางก่อนพูดว่า “วันหลังว่าง มาข้างนอกบ่อย ๆ” จ้าวเหิงมองออกว่านางชอบออกมาเที่ยวเล่น

“สองปีนี้เกรงว่าคงไม่มีโอกาส” ซ่งเจียหนิงยิ้มเอ่ยพลางลูบท้องที่ยังไม่นูนขึ้นมา กว่าจะคลอดลูกต้องใช้เวลาหนึ่งปี ก่อนลูกจะครบหนึ่งขวบ นางไม่อยากไปไหน นั่นไม่ใช่เท่ากับสองปีหรือ

“แค่เจ้าต้องการ ตอนไหนย่อมได้” ในใจซ่งเจียหนิงเต็มไปด้วยพวกลูก ๆ แต่จ้าวเหิงไม่อยากให้นางลำบากเกินไป ในอนาคตพวกเขาต้องมีลูก ๆ เพิ่มอย่างแน่นอน คลอดหนึ่งคนก็เสียเวลานานสองปี จะให้เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร

ซ่งเจียหนิงดีใจยิ่งนักที่จ้าวเหิงดีกับนางเช่นนี้ สองสามีภรรยากำลังกระซิบใส่ใจ ข้างหน้าพลันแว่วเสียงร้องไห้อ้อนวอนแหลมรันทดของสตรี “ท่านใต้เท้า ได้โปรดเมตตาช่วยลูกสาวข้าน้อยด้วยเถิด ถ้าไม่ได้กินข้าว

นางต้องอดตายแน่แล้ว...” พูดไม่ทันจบก็แว่วเสียงองครักษ์ไล่คน ซ่งเจียหนิงตกใจกลับมานั่งตัวตรง เมื่อได้ยินว่าเสียงร้องไห้ดังอยู่ฝั่งนาง จึงแง้มชายม่านหน้าต่างแล้วมองออกไป

ตรงข้างทางมีแม่ลูกคู่หนึ่งยืนอยู่ มารดาคือฮูหยินสาววัยยี่สิบต้นๆ เสื้อผ้าขาดวิ่น ใบหน้าเปรอะเปื้อนสกปรกราวกับขอทาน ส่วนบุตรสาวอายุประมาณสี่ห้าขวบ ผอมโซจนน่าตกใจ ดวงตาคู่นั้นทั้งกลมทั้งโต เด็กน้อยซบมารดาอย่างน่าเวทนาพลางมองรถม้าด้วยสายตาอ้อนวอน

เมื่อเห็นคนน่าสงสารเช่นนี้ ในฐานะมารดา ซ่งเจียหนิงจึงอดหวั่นไหวไม่ได้ นางกุมผ้าเช็ดหน้าโดยไม่รู้ตัว

จ้าวเหิงเห็นท่าทางเล็กน้อยของนาง พลันสั่งให้คนรถหยุดรถ นึกถึงน้ำเสียงของฮูหยินผู้นั้นก็ให้ฝูกงกงพาคนมาใกล้ๆ

ม่านรถปลิวไสว จ้าวเหิงกุมมือชายาอ๋อง สั่งฝูกงกง “ถามนางมาจากไหน”

ฝูกงกงรับคำสั่งไปสืบข่าว

ฮูหยินผู้นั้นอุ้มบุตรสาวคุกเข่ากับพื้นพร้อมร้องไห้หนัก “ข้าน้อยเป็นชาวเจียงหยวนแดนสู่ ปลูกชาเลี้ยงชีพกับสามี ต้นฤดูใบไม้ผลิปีนี้แดนสู่เกิดภัยแล้งรุนแรง ไร่ชาไร้ผลผลิต ครอบครัวข้าน้อยจ่ายภาษีไม่ไหวอยู่ต่อไม่ได้แล้วจริงๆ จึงต้องจากบ้านไกลเมืองเข้าเมืองหลวงเอาตัวรอด ทว่าก่อนเข้าเมืองหลวง สามีข้าน้อยกลับป่วยตาย เงินทองที่เหลืออยู่ของข้าน้อยยังถูกผู้อพยพแย่งไป ใต้เท้าได้โปรดให้เหรียญทองแดงหน่อยเถิด ใต้เท้าได้โปรด...”

มารดาร้องไห้สะอึกสะอื้น บุตรสาวก็ร้องไห้พลางขอข้าวกินไปด้วย

ซ่งเจียหนิงร้องไห้เช่นกัน ชาติก่อนนางกับมารดาก็เป็นเด็กกำพร้ากับหญิงม่าย โชคดีกว่าสองแม่ลูกคู่นี้เพียงนิด เพราะยามนี้นางเป็นชายาโซ่วอ๋อง แต่นางยังจำความอ้างว้างในชาติก่อนได้เสมอ เจอเรื่องเช่นนี้แล้ว

จะไม่หวั่นไหวได้อย่างไร นางหันหน้าไปแอบใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา

จ้าวเหิงเห็นท่าทางนั้นจึงคลึงมือซ่งเจียหนิง ทว่าสิ่งที่คิดในใจกลับเป็นสิ่งที่ฮูหยินผู้นั้นกล่าวไว้ แดนสู่ร่ำรวย ภาษีที่ขุนนางท้องถิ่นส่งมาทุกปีนับเป็นสามส่วนของทั้งต้าโจว เขาคิดมาตลอดว่าชาวบ้านที่นั่นร่ำรวยจะยากจนถึงขนาดภัยแล้งครั้งเดียวก็ทนไม่ไหว ต้องจากบ้านไกลเมืองได้อย่างไร

“พาพวกนางกลับจวน” จ้าวเหิงพูดอย่างเย็นชา

ฝูกงกงแอบตกใจ ผู้ประสบภัยขอทานเช่นนี้ ท่านอ๋องใจดีให้เงินไม่กี่ตำลึงก็พอ เหตุใดถึง...

ทว่าฝูกงกงไม่ได้ถามอันใด เพียงสั่งให้สองแม่ลูกนั้นเดินตามหลังรถม้า

“ท่านอ๋อง ให้พวกนางกินอะไรก่อนเถิดเจ้าค่ะ” ซ่งเจียหนิงหยิบกล่องขนมซึ่งเตรียมไว้ในตู้เตี้ยออกมาพลางพูดอย่างสงสาร

จ้าวเหิงใจลอยพยักหน้าตอบ

สีหน้าเขาค่อนข้างเย็นชา ทว่าซ่งเจียหนิงกลับคิดว่าท่านอ๋องของตนเป็นคนใจบุญสุนทาน ดีกับชาวบ้านยิ่งนัก